HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

אם בן נתת דבריך לשיעורין. מה שקשה ע"פ הקונטרס בפ"ק דקידושין (דף יפ.). גבי נמנים דר' ינאי דקאמר מתרקבא דדיעבי מפורש בקידושין: **בהלכתא בלא טעם.** פי' מה שמועיל לקנות מבל טעם יש למה תקנו חכמים מעמד שלשתן תקנו שלא יעכב קניינים ובהכותב נכסיו לאשתו ועשות אפיטרופיא ואידך דאמר רב יהודה אמר שמואל הכותב כל נכסיו לאשתו לא עשאה אלא אפיטרופיא ואידך דאמר רב חנניא המשיא אשה לבנו גדול בבית קנאו א"ל רב לרב אחא ברדלא קבא דמוריקא אית לי גבך יהבית לפלוני באפיה קאמינא לך דלא הדרנא בי מכלל דאי בעי הדר ביה מצי הדר ביה ה"ק דברים הללו לא ניתנו לחזרה הא אמר רב חדא זימנא דאמר רב הונא אמר רב מנה לי בידך תנהו לו לפלוני במעמד שלשתן קנה אי מההיא הוה אמינא הני מילי מתנה מרובה אבל מתנה מועטת לא ליבעי בפניו ג'קמ"ל: הנהו גינאי דעביד חושבנא בהדי הדדי פש חמש איסתרי זוזי גבי חד מנייהו אמרי ליה יהבינהו ניהליה למרי ארעא (ו) באפי מרי ארעא וקנה מיניה לסוף אזל עבד חושבנא בין דיליה לנפשיה לא פש גביה ולא מידי אתא לקמיה דרב נחמן א"ל מאי איעביד לך חדא דאמר רב הונא אמר רב ועוד הא קנו מינך א"ל רבא אטו האי מי קאמר לא יהבינא דליכא גבאי קאמר א"ל א"כ קנין בטעות הוא ד'וכל קנין בטעות חוזר (ז) ואיתמר ה'הולך מנה לפלוני שאני חייב לו (ח) אמר רב חייב באחריותו ואם בא לחזור אינו חוזר ושמואל אמר מתוך שחייב באחריותו אם בא לחזור לימא בהא קמיפלגי דמר סבר (ט)הולך כזכי דמי ומר סבר (י)הולך לאו כזכי דמי לא דכ"ע 'הולך כזכי דמי והכא בהא קמיפלגי מ"ם לא אמרינן מיגו ומ"ם אמרינן מיגו תניא כוותיה אמרינן מיגו (יא)הולך למה לי תן מנה לפלוני שאני חייב לו 'הולך מנה לפלוני שאני חייב לו פקדון שיש לו בידי תן מנה לפלוני פקדון שיש לו בידי חייב באחריותו ואם בא לחזור אינו חוזר פקדון לימא ליה (יב)אין רצונו שיהא פקדונו ביד אחר א"ר זירא ח'כשהוחזק בפרן רב ששת הוה ליה אשראתא דסרבלי במחוזא א"ל לרב יוסף בר חמא בהדי דאתית אייתינהו ניהלי אזל יהבינהו ליה אמרי ליה ניקני מינך אמר להו אין לסוף אישתמיט להו כי אתא לגביה אמר ליה שפיר עבדת דלא שוית נפשך 'עבד לוה לאיש מלוה לישנא אחרינא שפיר עבדת עבד לוה לאיש מלוה ר' אחי בר' יאשיה הוה ליה איספקא דכספא בנהרדעא אמר

כהכיא הנאה דקא משתניא ליה בין מלוה ישנה למלוה חדשה גמר ומשעביד נפשיה א"ל הונא מר בריה דרב נחמיה לרב אשי אלא מעתה (ב)כגון הני דבי בר אלישיב דכפתי ושקלי לאלתר ה"נ דלא קנו וכי תימא ה"נ (ג)א"כ נתת דבריך לשיעורין אלא אמר מר זוטרא (ד)הני תלת מילי שיונהו רבנן בהלכתא בלא טעמא חדא הא (ה)ואידך דאמר רב יהודה אמר שמואל (ו)הכותב כל נכסיו לאשתו לא עשאה אלא אפיטרופיא ואידך (ז)דאמר רב (ח)חנניא המשיא אשה לבנו גדול בבית קנאו א"ל רב לרב אחא ברדלא קבא דמוריקא אית לי גבך יהבית לפלוני באפיה קאמינא לך דלא הדרנא בי מכלל דאי בעי הדר ביה מצי הדר ביה ה"ק דברים הללו לא ניתנו לחזרה הא אמר רב חדא זימנא (ט)דאמר רב הונא אמר רב מנה לי בידך תנהו לו לפלוני במעמד שלשתן קנה אי מההיא הוה אמינא הני מילי מתנה מרובה אבל מתנה מועטת לא ליבעי בפניו ג'קמ"ל: הנהו גינאי דעביד חושבנא בהדי הדדי פש חמש איסתרי זוזי גבי חד מנייהו אמרי ליה יהבינהו ניהליה למרי ארעא (י) באפי מרי ארעא וקנה מיניה לסוף אזל עבד חושבנא בין דיליה לנפשיה לא פש גביה ולא מידי אתא לקמיה דרב נחמן א"ל מאי איעביד לך חדא דאמר רב הונא אמר רב ועוד הא קנו מינך א"ל רבא אטו האי מי קאמר לא יהבינא דליכא גבאי קאמר א"ל א"כ קנין בטעות הוא ד'וכל קנין בטעות חוזר (יא) ואיתמר ה'הולך מנה לפלוני שאני חייב לו (יב) אמר רב חייב באחריותו ואם בא לחזור אינו חוזר ושמואל אמר מתוך שחייב באחריותו אם בא לחזור לימא בהא קמיפלגי דמר סבר (יג)הולך כזכי דמי ומר סבר (יד)הולך לאו כזכי דמי לא דכ"ע 'הולך כזכי דמי והכא בהא קמיפלגי מ"ם לא אמרינן מיגו ומ"ם אמרינן מיגו תניא כוותיה דרב הולך מנה לפלוני שאני חייב לו (טו)הולך מנה לפלוני שאני חייב לו פקדון שיש לו בידי תן מנה לפלוני פקדון שיש לו בידי חייב באחריותו ואם בא לחזור אינו חוזר פקדון לימא ליה (טז)אין רצונו שיהא פקדונו ביד אחר א"ר זירא ח'כשהוחזק בפרן רב ששת הוה ליה אשראתא דסרבלי במחוזא א"ל לרב יוסף בר חמא בהדי דאתית אייתינהו ניהלי אזל יהבינהו ליה אמרי ליה ניקני מינך אמר להו אין לסוף אישתמיט להו כי אתא לגביה אמר ליה שפיר עבדת דלא שויית נפשך 'עבד לוה לאיש מלוה לישנא אחרינא שפיר עבדת עבד לוה לאיש מלוה ר' אחי בר' יאשיה הוה ליה איספקא דכספא בנהרדעא אמר

ל"ש גריס שפיר עבדת עבד לוה לאיש מלוה. כלומר שפיר עבדת דלשמעתא לפי שהן לוויה ועבדים לי להגיהו לי בתחריותן: **תיספקא.** כלי: אמר

כהלכתא בלא טעמא. הס תקנו אותם הלכה על פי שאינו יודע מהם כי מהם ומהם הס (ב"ב קמד.). **לא עשאה אלא אפיטרופיא.** לפי שהלכה כרבי יהודה שהיה מבטיחו שלא יחזור בו להכי מתמה מכלל דאי בעי מצי הדר ביה ה"ק ליה דברים הללו לא נתנו לחזרה כי שאינו יכול לחזור בו כיון שאמר לו במעמד שלשתן ואתא לאשמועינן דאפי' במתנה מועטת אי אמר במעמד שלשתן קנה ואי לא לא קנה: **הנהו גינאי דעבדי חושבנא בהדי הדדי פש חמש איסתרי גבי חד מנייהו אמרי ליה יהבינהו למריה דארעא בטסקא באפיה מריה ארעא וקנו מיניה לסוף אזל ועבד חושבנא בין דידיה ולא מידי פ' ונודע הדבר שטעו בחשבונם שהם היו מודים לו אתא וקא הדר ביה אתי לקמיה דרב נחמן וא"ל מאי אעביד לך חדא דאמר רב הונא אמר רב ועוד הא קנו מינך א"ל רבא אטו האי מי קאמר לא יהבינא דליכא גבאי קאמר א"ל א"כ קנין בטעות הוא וכל קנין בטעות חוזר: איתמר הולך מנה לפלוני שאני חייב לו רב אמר חייב באחריותו אם אינסו מיד שליח זה שהרי לא עזהו המלוה שישלחנו לו ע"י זה ואם בא לחזור ולומר החזירם לי שלא יאנסו ממך בדרך אינו חוזר ואע"ג דאמר מסתפינא דלמא מיתנס באורחא אי נמי לא מהמנינא לך ומסתפינא לך דלמא שמטת ואכלת להו אפ"ה אינו יכול לחזור בו דכיון דיהיב ליה אדעתא לאמטויי ניהליה והיכנריה תו לא מצי למיהדר ביה ושמואל אמר מתוך שחייב באחריותו אם בא לחזור חזור לימא בהא קמיפלגי דמר סבר הולך כזכי דמי ומר סבר לא כזכי דמי פ' לימא בהולך פליגי אי דמי כזכי אי לא כי בתן אשכחן במתני' (לעיל יא:) דכזכי דמי לימא בהולך פליגי אי דמי כזכי כי היכי דאמרי' בתן או לא. ואי ק' ואפי' אי סבר שמואל דהולך לאו כזכי דמי אמאי יכול לחזור בו לא יהא אלא הוא בעצמו תופש בשביל המלוה הא ק"ל התופש לב"ח קנה. תשובה הא אמרן לעיל גבי תופש לבעל חוב דאי אמר מסתפינא דילמא מתנסי באורחא אי נמי דלמא שמטת ואכלת להו טענתיה טענה והכא אי אמרי' כזכי דמי אין טענתו טענה. לא דכ"ע הולך כזכי דמי והכא בהא קמיפלגי דמר סבר אמרינן מגו ומר סבר לא אמרינן מגו פי' בלישנא דהולך כ"ע לא פליגי דהכי משמע הולך כמו תן ואילו אמר גבי עבד נמי**

פר א מיי' פ"ו מהל' שכירות הל' ד סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סימן רמו סעיף יג ושו"ע חו"מ סי' סימן קז סעיף ג:

פה ב מיי' שם הל' טו סמג שם טוש"ע חו"מ סי' נט סעיף ג:

ג [טוש"ע חו"מ סי' קכו סעיף ח]:

פו ד מיי' פט"ו מהל' מכירה הל' ג סמג לאוין קנ טוש"ע ח"מ סימן רלב סעיף ג:

פז ה ו מיי' פט"ו מהל' מכירה הל' ג [פ"ע] סמג עשין לד טוש"ע ח"מ סימן קכה סעיף ג:

פח ז מיי' פ"ל מהל' שכירות הל' ו סמג עשין פט טוש"ע שם:

פט ח מיי' שם טוש"ע שם סעיף ג [סע' לפי סעי' ד]:

מוסף רש"י

כהלכתא בלא טעמא. הס תקנו אותם הלכה על פי שאינו יודע מהם כי מהם ומהם הס (ב"ב קמד.). **לא עשאה אלא אפיטרופיא.** לפי שהלכה כרבי יהודה שהיה מבטיחו שלא יחזור בו להכי מתמה מכלל דאי בעי מצי הדר ביה ה"ק ליה דברים הללו לא נתנו לחזרה כי שאינו יכול לחזור בו כיון שאמר לו במעמד שלשתן ואתא לאשמועינן דאפי' במתנה מועטת אי אמר במעמד שלשתן קנה ואי לא לא קנה: **הנהו גינאי דעבדי חושבנא בהדי הדדי פש חמש איסתרי גבי חד מנייהו אמרי ליה יהבינהו למריה דארעא בטסקא באפיה מריה ארעא** (שם) דלמא הדעת הוא לפי שהיה מבטיחו שלא יחזור בו ולא יאנסו ממך בדרך ואע"ג דאמר מסתפינא דלמא מיתנס באורחא אי נמי לא מהמנינא לך ומסתפינא לך דלמא שמטת ואכלת להו אפ"ה אינו יכול לחזור בו דכיון דיהיב ליה אדעתא לאמטויי ניהליה והיכנריה תו לא מצי למיהדר ביה ושמואל אמר מתוך שחייב באחריותו אם בא לחזור חזור לימא בהא קמיפלגי דמר סבר הולך כזכי דמי ומר סבר לא כזכי דמי פ' לימא בהולך פליגי אי דמי כזכי אי לא כי בתן אשכחן במתני' (לעיל יא:) דכזכי דמי לימא בהולך פליגי אי דמי כזכי כי היכי דאמרי' בתן או לא. ואי ק' ואפי' אי סבר שמואל דהולך לאו כזכי דמי אמאי יכול לחזור בו לא יהא אלא הוא בעצמו תופש בשביל המלוה הא ק"ל התופש לב"ח קנה. תשובה הא אמרן לעיל גבי תופש לבעל חוב דאי אמר מסתפינא דילמא מתנסי באורחא אי נמי דלמא שמטת ואכלת להו טענתיה טענה והכא אי אמרי' כזכי דמי אין טענתו טענה. לא דכ"ע הולך כזכי דמי והכא בהא קמיפלגי דמר סבר אמרינן מגו ומר סבר לא אמרינן מגו פי' בלישנא דהולך כ"ע לא פליגי דהכי משמע הולך כמו תן ואילו אמר גבי עבד נמי

מוסף רש"י

כהלכתא בלא טעמא. הס תקנו אותם הלכה על פי שאינו יודע מהם כי מהם ומהם הס (ב"ב קמד.). **לא עשאה אלא אפיטרופיא.** לפנן שהלי הלכה עקר נתנה הנכסים ולא נתכוין לגלות שיכלנהו הנכסים מתון שאוכלין על ידה (שם) דלומד הלעה הוא לפנן שהלי מהם מעת את בניו ומתן את הכל לנשמה, ולא נתכוין שלא יעשותה אפוטרופא כלי שיתלקו לה בניו כשוד משום לפרנסה מהם כפי לומד דעתה ויהיו כפופים לה, ומני לה מהני תלת מילי דשיונהו רבנן בהלכתא בלא טעמא, דדברי נמוסה הם, לפי שהיו מעיקרן מה שכתוב בשטר שהגיע לנו הכל, לילך אחר לומד דעתנו (שם קלא:). **המשיא אשה לבנו גדול בבית קנאו.** הבן לאותו הנכסים, ותקנת חכמים היא לכבוד החתן, שגנאי הדבר לשלח אשה ואין מקום לזוז בו (שם). **במעמד שלשתן קנה.** לפי שלעיל יג ע. אמר **רב חייב באחריותו.** שכיר לא נוהו המלוה לשלומו (לקמן סג:).

פסקי רי"ד (המשך)

הולך גט שחרור זה לעבדי כיון דליכא מיגו אינו יכול לחזור בו והכא משום מגו אמר שמואל דיכול לחזור ופי' המורה דכ"ע הולך כזכי דמי ואם היה במתנה דליכא אחריות מודה שמואל דאינו חוזר ואינו נ"ל דהא לקמן אמרינן דלבבי מתנה לא אמרינן הולך כזכי דמי ואע"ג דקי"ל הלכה כשמואל בדיני הכא הלכה כרב דאמרינן תניא כותיה דרב הולך מנה לפלוני שאני חייב לו תן מנה לפלוני שאני חייב לו והולך מנה לפלוני פקדון שיש לו בידי חייב באחריותו ואם בא לחזור אינו חוזר. פי' לא דמי חייב באחריותו דפקדון לחייב באחריותו דמלוה דאילו גבי מלוה אי מתניס ההיא מנה בוודאה חייב הלוה באחריותו עד דמטי ליד המלוה וכ"ש אי כפר ביה שליח ואילו פקדון דוקא אי כפר ביה שליח אי נמי שמטה ואכליה חייב (השליח) [המשלח] באחריותו אבל (פקדון) אילו איתניס באורחא פטור אם יש עדים בדבר כדקיימא לן בפ' המפקיד (לו:) דאע"ג דק"ל שומר שמסר לשומר חייב משום דא"ל אנת מהימנת לי בשבועה האיך לא מהימן לי בשבועה. ה"מ היכא דליכא עדים שנאנס וצריך שבועתו של זה אבל היכא דאיכא עדים שנאנס מיד שומר שני פטור שומר ראשון כדתנן בפ' המפקיד (לה:) השוכר פרה מחבירו והשאילה לאחר ומתה כדרכה ישבע השוכר שמתה כדרכה והשואל משלם לשוכר מה שישבע השוכר כגון שראה בעיניו שמתה כדרכה וה"ה אם יש עדים בדבר אבל ודאי אם אין עדים בדבר חייב השואל ואינו נפטר בשבועה של שליח משום דא"ל בעל הפקדון את מהימנת לי בשבועה היאך לא מהימן לי בשבועה אי נמי י"ל גם במנה של פקדון חייב באחריותן ואפ"ה שיש עדים שנאנס בדרך משום דא"ל בעל הפקדון מי הרשך לשלחו לי בדרך הלכך פשיעה היא אצלו שבודאי אילו נאנס בעיר ביד שומר שני פטור אבל בדרך חייב מפני שלא היה לו לשלחו אלא לעכבו בידו עד שיבא הל(ו)ה וי"טלתו או שישלח שליח שישלחנו לו ויקבל עליו אחריות הדרך ואפ"ה אם בא לחזור אינו חוזר שכבר זכה השליח בעבור בעל הפקדון בענין זה שיהיה אחריותו עליו וזה פשע לעצמו שמסרו לו ושוב אינו יכול לחזור בו. ומקשה פקדון לימא ליה אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר פ' כדקי"ל לקמן בפ' ג' (כט.) ואע"ג דקי"ל (ב"מ לו:) שומר שמסר לשומר חייב ולא מפסיד בעל הפקדון בידיה אפ"ה כיון דהוא נאמן אצלו ופקדון כל היכא דקאי ברשותיה דמריה קאי קפיד הוא אם ישלחנו לו ביד אחר ולא דמי למלוה דלהנוצאה נתנה שהוא שמח אם ישלחנה לו ובהא דאחריות על המשלח אבל בפקדון קפיד וכיון דקפיד נמצא שחוב הוא לו ואין חבין לאדם אלא בפניו ואמאי אינו חוזר הא לאו זכות הוא אמר ר' זירא כשהוחזק בפרן פי' שהוחזק המשלח זה כפרן